

عنوان مقاله:

تاثیر تهدیدات محیطی- راهبردی بر سیاست خارجی جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

ماهنامه پژوهش ملل، دوره 5، شماره 55 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

مصطفی کدخدایی - دانشجوی دکتری جغرافیا، گرایش برنامه ریزی روستایی، دانشگاه شهید بهشتی

شهرام عسکری حصن - دانشجوی دکتری روابط بین الملل، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد رفسنجان

خلاصه مقاله:

سیاست خارجی ابزاری راهبردی جهت تامین اهداف ملی کشورها در محیط بین المللی به شمار می آید، و از منظر کلاسیک در راستای تامین اهداف پیوسته امنیتی و اقتصادی گام برمی دارد. حفظ بقاء راهبردی کشور بدلیل وجود تهدیدات موجود نسبت به توسعه اقتصادی همواره هدفی سهل تر برای نخبگان سیاست خارجی کشورها بوده است. تهدیدات گسترده محیطی اصلی ترین ضرورتی است که امنیت سازی و امنیت محوری را در صدر اهداف سیاست خارجی کشورها قرار داده است. پیچیدگی و معمای سیاست خارجی جمهوری اسلامی ایران ناشی از حجم تهدیداتی است که در تعارض با امنیت ملی عمل می کنند. موازنه سازی در برابر تهدیدات نشان از گرایش بیشتر سیاست خارجی بر امنیت محوری است. یافته های مقاله بر این مبناست. در شرایطی که تهدیدات امنیتی دائما علیه ج.ا.ایران افزایش می یابد، حساسیت مسائل امنیتی به شکلی فزاینده در سیاست خارجی پررنگ تر شده و ضرورتا سمت و سوی سیاست خارجی ماهیت امنیتی محوری پیدا کرده است. با توجه به تهدیدات سه سطحی «ملی، منطقه ای و بین الملل» که در تعارض شدید با امنیت ملی کشور قرار دارند، سیاست خارجی کشور اجباری راهبردی در مقابل دفع این تهدیدات فوری دارد. سیاست خارجی ایران در راستای تامین دو هدف اقتصادی و امنیتی به اجبار ارتقاء ضریب توان دفاعی- امنیتی را هدف اصلی و فوری قرارداده است. این پدیده به معنای اهمیت فزاینده امنیت نسبت به توسعه در شرایط خاص سیاست خارجی است و به معنای نادیده انگاشتن رشد اقتصادی و توسعه نیست. تمرکز مقاله حاضر بر شناسایی تهدیدات سه سطحی عنوان عوامل اصلی گرایش سیاست خارجی بر امنیت جویی راهبردی است.

کلمات کلیدی:

سیاست خارجی، تهدیدات استراتژیک، امنیت ملی، امنیت محوری، توسعه محوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1242844>

